

SVEN HASSEL, pe numele său real Børge Willy Redsted Pedersen, s-a născut pe 19 aprilie 1917, la Fredensborg, în Danemarca. La vîrstă de 14 ani a intrat în marina comercială, iar în 1937 Hassel s-a mutat în Germania pentru a se înrola ca voluntar în armată. A luptat pe mai multe fronturi, fiind rănit de mai multe ori. În cele din urmă, a ajuns la gradul de locotenent. S-a predat trupelor sovietice la Berlin în 1945 și și-a petrecut anii următori în mai multe lagăre de prizonieri. A început să scrie prima sa carte, *Legiunea blestemătilor*, în timp ce era deținut. A fost eliberat în 1949, iar în 1951 s-a căsătorit cu Dorthe Jensen, soția sa fiind cea care l-a încurajat să scrie despre experiențele sale din război. *Legiunea blestemătilor* a fost publicată în 1953 și ecranizată în 1987 sub titlul „Frontul terorii“ (*The Misfit Brigade*). În 1957, Sven Hassel a rămas paralizat și timp de doi ani s-a luptat cu boala. După recuperare, și-a continuat activitatea de scriitor. În 1964 s-a mutat la Barcelona, unde a trăit până la sfârșitul vieții. A murit la 21 septembrie 2012. De-a lungul timpului, Sven Hassel a publicat mai multe volume de mare succes internațional, printre care: *Legiunea blestemătilor*, *Blindatele morții*, *Camarazi de front*, *Gestapo*, *Imperiul iadului*, *Moarte și viscol*, *Drum sângeiros către moarte*, *Curtea Marșială și Comisarul*.

SVEN HASSEL ÎNCHISOAREA O.G.P.U.

Ediția a V-a

Traducere de
MONICA NECULAU

NEMIRA

Ne așezăm pe un trunchi de copac și privim visători
peste întinderea lacului. Heide e morocănos și refuză să
vorbească cu noi.

Cuprins

Cursă cu obstacole către pușcărie.....	9
Atac de infanterie	76
Coordonator de tir	165
Închisoarea O.G.P.U.....	210
Deșeuri de război	278
Optzeci la sută.....	340
Meciul de box.....	402
Tancurile Tiger	467

Cursă cu obstacole către pușcărie

„Vesel a mai fost râsul nostru acolo
unde moartea devenise absurdă, iar viața,
și mai absurdă.“

Wilfred Owen

– *După mine, potopul! explică preotul regimentului, holbându-se la Oberst-ul care-l privește împietrit din șaua calului. Mama m-a părăsit pe când eram doar un țânc, suspină el autocompătimindu-se.*

– *Ești beat, spune Oberst-ul și își lovește ușor cu cravașa cizmele de călărie.*

– *Eroare, o mare eroare, bătrâne camarad Oberst, sughiță preotul, scoțând un hohot prelung*

de râs care răsună pe străzi în dimineața calmă.
Privește de mai aproape, bătrâne camarad Oberst, și vei vedea că sunt foarte treaz. Deși calul tău se face că nu observă când îi respir drept în față.

Sprijinindu-se de un stâlp, reușește dificila performanță de a se ridica în picioare și de a saluta.

- Domnule Oberst, n-o să încerc să vă păcălesc, spune el cu o sinceritate solemnă. Sunt beat. Al dracului de beat.

Își dă singur o pedeapsă, rostind de zece ori „Tatăl Nostru” și de cincisprezece ori „Ave Maria”, dar apoi pierde firul și zice:

- Dumnezeule, să trăiti! Îmi permiteți să vorbesc, domnule? Sunt preotul regimentului din Corpul de Armată 3, domnule!

Îmbrățișează gâtul calului și cere să fie arestat, pus în cătușe și dus la pușcărie.

- Dar, vă rog, imploră el pe un ton prefăcut, vă rog, trimiteți-mă la pușcăria Alt Moabitt. Azi au fasole la cină. Veniți cu mine, domnule Oberst, și veți vedea. E cea mai bună fasole din care-ați gustat vreodata.

Gregor înjură multă vreme fără să se repete.

- Serviciu de escortă! Pufnește el. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce dracu' trebuie să fim întotdeauna noi?

De ce nu-i expediază cu tramvaiul sau cu altceva? Tot tacâmul ăla scârbos, cu lanțuri la picioare și cătușe de care le atârnă viața, ca și cum ar fi vreunul din ei atât de nebun să riste o evadare!

- Nu pricepi nimic, zâmbește Porta fericit. În HDV¹ scrie că prizonierii trebuie duși la pușcărie în cătușe, sub escortă. Armata nu glumește cu chestia asta. Auzi, să-i trimitem cu tramvaiul! Cred că ai luat-o razna!

- Închide botul! mărâie Gregor arțagos. Dacă începi iar cu una din poveștile tale și dacă mai e și cu ceva prizonieri, să fiu al naibii dacă nu te-mpușc!

- Poveștile mele nu sunt de disprețuit, protestează Porta. Poți să îneveți din ele o grămadă de lucruri. Odată escortam niște prizonieri de la Altona la Fuhlsbüttel și, când am ajuns la Gänsemarkt, ne-am hotărât să luăm tramvaiul. Dar comandantul escortei, Oberfeldwebel-ul Schramm, a avut niște probleme cu ochii și a trebuit să poarte ochelari de soare. Noi i-am spus că tramvaiul pe care îl luaserăm era numărul nouă și că ar fi trebuit să ne suim în tramvaiul săse, dar el ne-a zis să ne ținem gura, aşa cum ai spus și tu. N-ar fi recunoscut în ruptul capului că ochelarii îi jucau fește mai tot timpul. „Cum vrei tu, Schramm”, i-am zis, și am întors pe dos plăcuța cu numărul nouă a tramvaiului care avea capătul la Landungsbrücke.

¹ HDV - Heersdienstvorschrift - Regulamentul Serviciului Militar (n. tr.).

- Bine, ajunge! urlă Gregor răgușit. Știm cu toții cum se termină.

- Ba deloc, zâmbește Porta cu superioritate. Trei zile mai târziu ne-am dus cu Marabon la Fuhlsbüttel, dar, înainte de asta, *Oberfeldwebel Schramm* a înnebunit și a trebuit să-l ducem la Giessen. Până la urmă, escorta a fost capturată de inamic și comandantul a trebuit să trimită o alta în misiune. Noua escortă a fost pusă sub comanda *Feldwebel*-ului Schluckemeyer, care avea niște probleme cu urechile.

- Dacă ai de gând să ne spui că și ăsta s-a țicnit, sar la gâtul tău! zbiară Gregor.

- O, nu! zice Porta cu o privire ofensată. Eu spun întotdeauna lucrurilor pe nume. *Feldwebel Schluckemeyer* nu a înnebunit. S-a împușcat chiar înainte de-a ajunge la Fuhlsbüttel, și chestia asta ne-a dat niște de furcă, fiindcă, vedeți voi, nu poți să bați pasul până la pușcărie și acolo să te prezintă la raport fără comandant de escortă.

Gregor își scoate P-38-ul din tocul de piele.

- Încă o vorbă și te fac ciur!

- Cum vrei, oftează Porta, ridicând nepăsător din umeri, însă vei regreta că n-ai tras învățăminte din vasta mea experiență. Eu sunt expertul în escorte, de ambele părți ale unei puști încărcate.

- Rahat! face Gregor, iritat, vârându-și pistolul înapoi în toc.

Porta, care cunoaște Berlinul ca pe propriile buzunare, preia comanda, dar când traversăm Neuer Markt, unul din prizonieri, infanteristul *Gefreiter Kain*, ne atrage atenția că mărsăluim într-o direcție greșită.

- De unde dracu' știi tu asta? izbucnește Porta furios. Poate că am luat-o pe scurtătură, nu?

- Baliverne! spune Kain îndărjit. M-am născut în orașul ăsta și-l cunosc pe din afară. De aici în jos se ajunge la Alexanderplatz¹.

- Nu-mi spune tu mie ce și cum, rahat de pușcăriaș ce ești! Știu eu ce fac, zice Porta.

- Prizonierii vorbesc numai atunci când sunt întrebăți, mugește Micuțul din coada formației.

- Dacă mergem spre pușcărie, tipă un *Wachtmeister* artilerist, atunci să știi că am luat-o în direcție greșită.

- Flecăreală! îi mustră Porta pe un ton superior. Ciripiți ca un stol de papagali limbuți dintr-o menajerie. Gregor, lasă-te pătruns de atmosfera Crăciunului și elibereză-i pe sclavi din lanțuri! Îi acieze eu la „Câinele vagabond“, de cealaltă parte a lui „Alex“.

- Întotdeauna se întâmplă ceva la „Câinele vagabond“, explică Porta cu un rânger vesel de haimana, în timp ce ne ciondănim în fața „Câinelui“. Miercurea trecută, un

¹ Piață în centrul Berlinului, unde funcționa și circa de poliție la care se face referire în continuare ca „Alex“ (n. red.).

tip s-a repezit la unul și l-a împușcat în fund pentru că încercase să-șteargă fără să plătească. Azi-noapte, o confruntare dintre muncitorii de la căile ferate și băieții de la tramvaie s-a terminat cu un caz de dambla cronică, iar în fiecare noapte cineva zboară pe fereastră.

– Și voi, politicilor? întreabă interesat Micuțul, în timp ce-i scoate cătușele unui *Gefreiter* din Pionieri.

– Poți să spui și aşa, răspunde flegmatic pionierul. După toate aparențele, până acum ar fi trebuit să fiu cel puțin ministru.

– Frontul Roșu, cu tot rahatul de rigoare? întreabă Micuțul rânjind ușor.

– Mai rău, declară sumbru pionierul. Am fost dat afară de la „Broscoi“. Copiii mișunau ca o ceată de gâște care au dat peste haleală și a trebuit să le explic cum că Adolf nu-i decât un mincinos de la Braunau pe care austriecii, de afurisiți ce sunt, l-au trimis la noi.

– Ai o singură sansă, explică Micuțul atotștiutor. Când ești târât în fața tribunalului, ridică dracului mâna și salută, pocnește-ți călcâiele și răcnește „*Heil Hitler!*“ . Asta trebuie să faci de fiecare dată când răspunzi la vreo întrebare. Apoi te vor trimite la călău. Salută din nou și poartă-te mereu la fel. Te vor pune să faci din nou o tâmpenie, de exemplu, să astupi găuri cu bucăți de lemn, să dezlegi cuvinte încrucișate sau alte chestii d-astea. Ce trebuie să faci tu? Să urli din toți rârunchii: *Führer, befehl,*

*wir folgen*¹. Și-o ții aşa chiar dacă te aruncă într-o celulă de izolare. După o vreme, își vor da seama că nu trebuie să fii pedepsit și te vor duce la balamuc pentru tot restul zilelor. Apoi ești salvat! Stai acolo liniștit și aștepți până când Germania se va alege cu curul tăbăcit. Când o să se întâmple asta, te vor expedia și vor umple balamucul cu Adolf și ai lui. În noua Germanie ai putea avea sansa să ajungi până la urmă maior.

– Asta sună puțin a eschivare, nu? protestează *Wachtmeister*-ul artilerist, pesimist, în timp ce caută loc în cărciuma plină de fum și de duhoarea berii.

Barmanul, un tip mărunțel, cu o pălărie mare și neagră, de jucător de popice, îl îmbrățișează pe Porta cu un zâmbet fericit. Primul rând îl beau pe cheltuiala casei.

– E careva dintre voi bun pentru ghilotină? întreabă Porta după cel de-al doilea rând. Dacă e aşa, nu vă neliniștiți. Totul se termină înainte de a vă da seama ce se întâmplă. Îl știu eu păla care se ocupă cu aşa ceva, și omul își cunoaște meseria. Doar de două ori a dat-o-n bară, iar într-unul din cazuri era vorba de o târfă. I-a sucit capul bocind și susținând că totul nu-i decât o greșeală. Așa și era.

– Nu cred că-s chiar atât de cruzi, intervene un *Feldwebel* de infanterie. Noi, germanii, suntem un popor omenos.

¹ „*Führer, poruncește, noi te urmăm!*“, în lb. germ. (n. tr.).

– Astă să le-o spui băieților de la Germersheim, răspunde Porta în bătaie de joc.

– Poate n-ai să mă crezi, zice *Feldwebel*-ul, dar eu sunt complet nevinovat.

– Bineînțeles, încuviașeză Porta încurajator. Cu toții suntem nevinovați. Din nefericire însă, de multe ori e mai periculos să fii nevinovat decât culpabil. Se întinde pe deasupra mesei și continuă pe un ton confidențial: Am cunoscut odată un domn, Ludwig Gänsenheim de la Soltau. Era un tip prudent. Atât de prudent, încât mergea pe stradă cu ochii încuiți ca nu cumva să vadă ceva ce n-ar fi trebuit să vadă. Dacă discuția ar fi devenit suspectă, și-ar fi băgat degetele în urechi. Chiar și pe cele de la picioare, dacă ar fi încăput. Ei bine, într-o zi s-a amestecat într-un marș al K.D.F.¹-ului, unde toată lumea zbiera *Heil Deutschland, Heil der Führer!* Când au ajuns pe Leipzigerstrasse și au înconjurat depoul, amicul nostru neutru, domnul Ludwig Gänsenheim, s-a transformat, fără să vrea, într-un adept descreierat al Führerului. Iar când mulțimea înflăcărată s-a năpustit pe Spree Brücke, tipul s-a dezlănțuit cu totul, strigând: „Moarte și gazare tuturor jidanilor și comuniștilor!“ Era atât de pătruns, încât nici n-a realizat cum se prăbușește și cum îl zdrobește mulțimea aceea în mișcare.

¹ K.D.F. – Organizația Kraft durch Freude (n. tr.).

Apoi s-au repezit cu toții la Cancelarie să-l vadă pe Adolf și, în timpul acesta, un detașament Schupo¹ aduna ce mai rămăsese din domnul Ludwig și din alții zece nevinovați ca și el. I-au dus la Morgă și poate că cineva i-a identificat.

– Războiul e cumplit, intervine *Feldwebel*-ul de infanterie, cu o expresie de amărăciune.

– Într-un fel sau altul, sunt omorâți tot soiul de oameni, nevinovați și vinovați deopotrivă.

– Da, da, continuă Porta entuziasmat, chiar fără probleme, cât timp e război. Unii sunt făcuți arșice pe front, alții își pierd căpătâna în Plötzensee. Mai devreme sau mai târziu, o pătim cu toții, aşa încât urmășii noștri o să vadă că am făcut într-adevăr ceva în timpul războiului și că n-am stat ca niște găini pe care să le ciupească vulpea de fund. Războaiele mondiale trebuie să se sfărsească în sânge și rahat, ca să aibă parte de cuvinte rezonabile în cărțile de istorie. Doar nu-ți închipui că Adolf ar fi acceptat un război pe care să nu-l ia nimeni în seamă. Generalii și dictatori cu adevărat dați dracului rămân în memoria oamenilor.

Ploaia începe să se transforme în burniță când prizonierii și escorta ies de la „Câinele“. La căminul Hitlerjugend de pe Preuzlauerstrasse, steagul este coborât. Cotim și mărșăluim în jos pe Dirksenstrasse.

¹ Schupo – *Schutzpolizei* – Poliția de apărare civilă (n. tr.).

- Rahat! mărâie Gregor, ștergându-și burnița de pe față.

Sunt sătul până-n gât de războiul ăsta afurisit. Întotdeauna mărșăluiești și aștepți să-ți pice o bombă în deblă!

Prinț-o ușă ridicată puțin față de nivelul străzii, un bărbat ieșe zburând, se răsucescă în aer ca o morișcă vie și se izbește de peretele casei de vizavi. Haina și pălăria îl urmează, zburând și ele, iar după o pauză sosește și umbrela.

Porta râde așteptând urmarea.

- Domnilor, am ajuns! Acesta este „Broscoiul șchiop“ și se pare că totu-i plin de viață pe-aici. Acum vă rog să fiți civilizați și să nu faceți gălăgie, continuă el pe un ton părintesc, fiindcă e un local decent – cu pian și tobe –, în care vin văduvele de război să-și găsească o consolare pentru nemărginita lor durere.

- Eu am mai fost aici, declară Micuțul, sticlindu-și ochii. E atâta muieret încât nu-ți vine să crezi. Nu prea e loc mult. Nici n-ai unde să te ușurezi. Trebuie să-ți golești vezica în altă parte.

- Și ce ne facem dacă apar copoi? întreabă Gregor nervos, în timp ce-și aşază automatul pe un raft de sub tejgheia.

- Nu-i nicio problemă! râde Porta cu nepăsare. Iar cei de la Schupo telefonează întotdeauna înainte de a face razie aici.

Barmanul, care are ambele picioare din lemn, îl îmbrățișează entuziasmat pe Porta și-l întreabă încotro se duce.

- Escortează patru nenorociți la ștreang, zice Porta.

- Rahat! spune barmanul. Casa face cinste cu primul rând. Bere și snaps.

După primele patru rânduri de bere și snaps, Porta începe să debiteze bancuri destabilizatoare.

- Când Tommy va pune mâna pe el, îi vor lungi gâțul ăla austriac, spune el pe un ton conspirativ către un conductor de tren care pleacă în zori cu un transport de trupe.

- Înainte de a-l da cu capul de pereți, va ține un discurs frumușel.

Micuțul râde necontrolat și trosnește cu pumnul în masă, făcând paharele să danseze.

Un Schupo, îmbrăcat pe jumătate în haine civile, râde cu atâta poftă, încât își îngheță țigara.

Barmanul îl lovește în spinare cu cel de-al treilea picior de lemn, pe care-l ține întotdeauna ca rezervă în spatele tejghelei. Tipul scuipă țigara care încă mai arde, spre uimirea tuturor.

Două femei îmbrăcate în negru, alb și roșu stau sub portretul lui Hitler și încep să cânte:

*Odată am împușcat un caraliu
Acum, nevastă-sa are ce-i trebuie!...*

Un grup de răniți stau în jurul unei mese lungi, mânăgând fetele pe picioare.